

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Comisia pentru afaceri juridice

2011/2013(INI)

25.1.2011

PROIECT DE RAPORT

referitor la opțiunile de politică în perspectiva unui drept european al contractelor pentru consumatori și întreprinderi
(2011/2013(INI))

Comisia pentru afaceri juridice

Raportoare: Diana Wallis

CUPRINS

Pagina

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN **Error! Bookmark not defined.**

EXPUNERE DE MOTIVE.....**Error! Bookmark not defined.**

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitoare la opțiunile de politică în perspectiva unui drept european al contractelor pentru consumatori și întreprinderi (2011/2013(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere Cartea verde a Comisiei din 1 iulie 2010 privind opțiunile de politică în perspectiva unui drept european al contractelor pentru consumatori și întreprinderi (COM(2010)0348),
- având în vedere Decizia 2010/233/UE a Comisiei din 26 aprilie 2010 de înființare a Grupului de experți pentru un cadru comun de referință în domeniul dreptului european al contractelor¹
- având în vedere Comunicarea Comisiei din 11 iulie 2001 privind dreptul european al contractelor (COM(2001)0398),
- având în vedere Comunicarea Comisiei din 12 februarie 2003 intitulată „A more coherent European Contract Law – An Action Plan” (Un drept european al contractelor mai coerent – Plan de acțiune) (COM(2003)0068),
- având în vedere Comunicarea Comisiei din 11 octombrie 2004 intitulată „Dreptul european al contractelor și revizuirea acquis-ului: calea de urmat” (COM(2004)0651),
- având în vedere raportul Comisiei din 23 septembrie 2005 intitulat „First Annual Progress Report on European Contract Law and the Acquis Review” (Primul raport anual de activitate privind dreptul european al contractelor și revizuirea acquis-ului) (COM(2005)0456), precum și raportul Comisiei din 25 iulie 2007 intitulat „Al doilea raport de activitate privind cadrul comun de referință” (COM(2007)0447),
- având în vedere Comunicarea Comisiei din 22 octombrie 2009 privind comerțul electronic transfrontalier dintre întreprinderi și consumatori în Uniunea Europeană (COM(2009)0557),
- având în vedere Rezoluția sa din 3 septembrie 2008 referitoare la cadrul comun de referință pentru dreptul european al contractelor²
- având în vedere Rezoluția sa din 12 decembrie 2007 privind dreptul european al contractelor³,
- având în vedere Rezoluția sa din 7 septembrie 2006 privind dreptul european al contractelor⁴,

¹ JO L 105, 27.4.2010, p. 109.

² JO C 295 E, 4.12.2009, p. 31.

³ JO C 323 E, 18.12.2008, p. 364.

⁴ JO C 305 E, 14.12.2006, p. 247.

- având în vedere Rezoluția sa din 23 martie 2006 privind dreptul european al contractelor și revizuirea *acquis-ului*: calea de urmat¹,
 - având în vedere Rezoluțiile sale din 26 mai 1989², 6 mai 1994³, 15 noiembrie 2001⁴ și 2 septembrie 2003⁵ privind acest aspect,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri juridice și avizul Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor, precum și cel al Comisiei pentru afaceri economice și monetare (A7-0000/2011),
- A. întrucât inițiativa privind dreptul european al contractelor, care vizează soluționarea problemelor de pe piața internă, cauzate de corpusuri legislative divergente în domeniul dreptului contractelor, este în discuție de mulți ani;
 - B. întrucât, ca urmare a crizei financiare globale, asigurarea unui regim coerent de drept european al contractelor pare a fi mai importantă ca niciodată pentru realizarea întregului potențial al pieței interne;
 - C. întrucât Grupul de experți instituit pentru a asista Comisia în pregătirea unei propuneri pentru un cadru comun de referință (CCR) și-a început activitatea, alături de masa rotundă a părților interesate;
 - D. întrucât, potrivit sondajului Comisiei din 2008, trei sferturi dintre comercianții cu amănuntul vând numai la nivel național, iar vânzările transfrontaliere au loc, adesea, numai în câteva state membre⁶;
 - E. întrucât s-a observat faptul că aplicarea de legi străine (privind consumatorii) în cazul tranzacțiilor transfrontaliere în temeiul regulamentului Roma I⁷ implică costuri de tranzacționare considerabile pentru întreprinderi, în special pentru IMM-uri, estimate la 15 000 de euro pe întreprindere și pe stat membru⁸;
 - F. întrucât astfel de costuri de tranzacționare sunt percepute ca obstacole importante pentru comerțul transfrontalier, după cum au confirmat 60 % dintre comercianții cu amănuntul din UE intervievați în anul 2008⁹ și întrucât 46 % dintre aceștia au specificat că introducerea de norme armonizate ar contribui la creșterea volumului vânzărilor transfrontaliere;
 - G. întrucât există dovezi ale menținerii caracterului fragmentat al pieței online: într-un sondaj, 61 % dintre cele 10 964 de comenzi transfrontaliere test au eșuat, printre altele,

¹ JO C 292 E, 1.12.2006, p. 109.

² JO C 205, 25.7.1994, p. 518.

³ JO C 158, 26.6.1989, p. 400.

⁴ JO 140 E, 13.6.2002, p. 538.

⁵ JO C 76 E, 25.3.2004, p. 95.

⁶ Eurobarometru 224, 2008, p. 4.

⁷ JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

⁸ Federația întreprinderilor mici din Regatul Unit, Documentul de poziție privind Roma I (2007).

⁹ Eurobarometru 224, 2008, p. 4.

deoarece comercianții au refuzat să vândă în țara consumatorului¹; întrucât, pe de altă parte, cumpărăturile transfrontaliere par a spori șansele consumatorilor de a găsi o ofertă mai ieftină², precum și produse care nu sunt disponibile online la nivel național³;

- H. întrucât toate măsurile adoptate în domeniul dreptului european al contractelor trebuie să fie consecvente în raport cu Directiva privind drepturile consumatorului pe care o așteptăm;

Natura juridică a instrumentului de drept european al contractelor

1. așteaptă cu interes publicarea rezultatelor activității grupului de experți și dezbaterile în curs privind modalitatea de utilizare a acestora;
2. se declară în favoarea înființării unui instrument opțional (IO) prin intermediul unui regulament; consideră că un astfel de IO ar putea fi completat cu un „set de instrumente” care ar trebui susținute printr-un acord interinstituțional;
3. consideră că, treptat, ar putea fi pus în aplicare un „set de instrumente”, începând ca instrument al Comisiei și fiind convertit, ulterior acordului dintre instituții, într-un instrument pentru legiuitorul Uniunii; subliniază faptul că „un set de instrumente” ar furniza susținerea și cadrul juridic necesare, pe baza cărora ar putea opera IO;
4. consideră că un IO ar genera valoare adăugată la nivel european, în special asigurând certitudine juridică prin intermediul jurisdicției Curții de Justiție, punând imediat la dispoziție capacitățile necesare depășirii barierelor juridice și lingvistice, având în vedere că IO ar fi, în mod normal, disponibil în toate limbile UE;
5. consideră că natura voluntară și flexibilă a unui instrument cu opțiune de acceptare reprezintă un avantaj practic deosebit; cu toate acestea, invită Comisia să includă în orice propunere pentru un IO, un mecanism de revizuire și monitorizare periodică, cu implicarea strânsă a tuturor părților vizate;

Domeniul de aplicare a instrumentului

6. consideră că ar trebui acoperite atât contractele dintre întreprinderi, cât și contractele dintre întreprinderi și consumatori; subliniază faptul că nivelul de protecție a consumatorului ar trebui să fie ridicat, dat fiind că dispozițiile naționale obligatorii, inclusiv în domeniul dreptului privind consumatorul, vor fi înlocuite;
7. nu vede niciun motiv pentru care IO nu ar putea fi disponibil ca instrument cu opțiune de acceptare, atât în situații transfrontaliere, cât și în cele naționale, dat fiind că acesta ar avea avantajele simplității și reducerii costurilor, în special pentru sectorul IMM-urilor; consideră, cu toate acestea, că efectele unui instrument național cu opțiune de acceptare asupra corpusurilor legislative interne din domeniul dreptului contractelor merită o analiză specifică;

¹ COM(2009)0557, p. 5.

² Ibid, p. 3.

³ Ibid, p. 5.

8. recunoaște faptul că, în cadrul tranzacțiilor transfrontaliere, contractele de comerț electronic sau de vânzări la distanță reprezintă o parte importantă; totuși, consideră că IO nu ar trebui limitat la aceste tipuri de tranzacții;
9. consideră că domeniul de aplicare a unui „set de instrumente” ar putea fi destul de extins, iar orice IO ar trebui limitat la aspectele esențiale ale dreptului contractual;
10. remarcă beneficiile unui IO ce conține dispoziții specifice pentru cele mai frecvente tipuri de contracte, în special pentru cele de vânzare de bunuri și de prestare de servicii; reiterează apelul recent de a include contractele de asigurări în domeniul de aplicare a IO, considerând că un astfel de instrument ar putea fi deosebit de util pentru contractele de asigurări la scară mică; subliniază punerea în discuție a unor aspecte specifice în legătură cu care un IO ar putea fi benefic, de exemplu drepturile digitale și proprietatea efectivă; consideră că, pe de altă parte, ar fi necesară excluderea anumitor tipuri de contracte de drept public complexe;

Punerea în practică a unui instrument de drept european al contractelor

11. ia act de faptul că pare să existe o clientelă clară, în rândul IMM-urilor, care se așteaptă la avantaje de pe urma IO, cu avertismentul că acesta ar trebui elaborat astfel încât să permită o utilizare simplă și atractivă pentru toate părțile;
12. consideră că, deși IO va avea drept rezultat punerea la dispoziție a unui corpus legislativ unic, va trebui totuși să asigure termeni și condiții comerciale standard care pot fi elaborate într-o formă simplă și cuprinzătoare, gata de difuzare pentru IMM-uri și cu sistem de certificare care să asigure încrederea consumatorului;
13. reamintește faptul că activitatea continuă cu privire la sistemele transfrontaliere de soluționare alternativă a litigiilor (SAL), în special pentru IMM-uri și consumatori, rămâne o prioritate, dar subliniază că, dacă părțile folosesc un corpus legislativ furnizat de un IO, sistemele SAL vor fi simplificate și mai mult; solicită Comisiei să ia în considerare sinergiile atunci când înaintează o propunere;
14. sugerează că lipsa de încredere în sistemele transfrontaliere de despăgubire ar putea fi soluționată în continuare printr-o legătură directă între IO și procedura europeană de somație de plată și procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă;
15. observă îngrijorarea potrivit căreia, uneori, consumatorii cred că pot alege în ceea ce privește termenii contractuali și se confruntă cu o situație în care nu pot decât să accepte sau să refuze oferta prezentată; consideră în mod ferm că, prin crearea de oportunități de afaceri și consolidarea concurenței, un IO atractiv va extinde, de fapt, gama de opțiuni aflate la dispoziția consumatorilor;

Implicarea părților interesate, evaluarea impactului

16. subliniază importanța vitală a implicării părților interesate din întreaga Uniune și din diferite sectoare de activitate, inclusiv a reprezentanților profesiilor juridice;
17. consideră că, atât grupul de experți, cât și cel al părților interesate provin, deja, dintr-un

mediu sectorial și geografic variat; este de părere că, odată ce etapa de consultare se va încheia, iar procedura legislativă ca atare, care trebuie să fie cât mai incluzivă și mai transparentă posibil, va fi lansată, contribuțiile părților interesate vor deveni tot mai importante;

18. reamintește, în conformitate cu principiile unei mai bune legiferări, că sunt necesare o evaluare cuprinzătoare și extinsă a impactului, o analiză a diferitelor opțiuni de politică, inclusiv aceea de a nu lua nicio măsură la nivelul Uniunii, precum și o axare pe aspectele practice;

o

o o

19. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.

EXPUNERE DE MOTIVE

I. Context

Dreptul contractelor stabilește și organizează tranzacții pe piața internă, capacitatea sa de a împiedica și facilita aceste tranzacții fiind, prin urmare, evidentă. Alegerea căii corecte de urmat în domeniul dreptului contractelor poate contribui semnificativ la îmbunătățirea funcționării pieței interne și la deschiderea potențialului său deplin pentru întreprinderi, în special pentru IMM-uri, și pentru consumatori.

Posibilele avantaje pe care le-ar reprezenta dreptul european al contractelor pentru piața internă au fost discutate în cadru interinstituțional, dar și cu publicul larg timp de mulți ani; Parlamentul însuși s-a pronunțat pentru prima dată cu privire la această chestiune în anul 1989. Comisia a extins dezbaterile, publicând comunicarea sa din anul 2001, axându-se pe posibilele divergențe care pot apărea pe piața internă în ceea ce privește dreptul contractelor și pe opțiunile posibile de acțiune. În lumina răspunsurilor la această consultare, Comisia a publicat în 2003 un plan de acțiune, propunând, printre altele, elaborarea unui cadru comun de referință, ce conține definiții, principii comune și norme-model, în vederea îmbunătățirii calității și a coerenței dreptului european al contractelor. Într-o comunicare ulterioară, din 2004, Comisia a stabilit un plan de monitorizare a planului de acțiune și a propus, de asemenea, revizuirea *acquis-ului* comunitar în acest domeniu, înaintând, în anul 2008, o propunere de directivă privind drepturile consumatorilor. În ceea ce privește dreptul european al contractelor și cadrul comun de referință, Comisia a întocmit două rapoarte cu privire la progresele înregistrate în acest domeniu și, din nou, a propus o serie de acțiuni care să fie adoptate sub forma unei Cărți verzi în acest domeniu.

Merită supus atenției faptul că Parlamentul, în diversele sale rezoluții pe această temă, a recunoscut, în mod repetat, beneficiile pe care un cadru îmbunătățit al dreptului contractelor le are pe piața internă, a salutat și susținut în continuare ideea unui cadru comun de referință și a insistat ca el, Parlamentul, și părțile interesate vizate să se implice îndeaproape.

Raportul vizează să răspundă recenteii Cărți verzi a Comisiei privind dreptul european al contractelor și să stabilească prioritățile Parlamentului în aceste domenii.

II. Dovezi

Dat fiind faptul că orice inițiativă în domeniul dreptului contractelor va trebui să răspundă îndeaproape nevoilor și îngrijorărilor actuale ale întreprinderilor și consumatorilor, raportarea consideră că orice raționament în acest domeniu trebuie bazat pe dovezi practice legate de situația curentă în dreptul contractelor și de dificultățile cu care se confruntă întreprinderile și consumatorii, în special la nivelul tranzacțiilor transfrontaliere.

Prin urmare, raportul face referire la mai multe seturi de date recente:

– Federația întreprinderilor mici din Regatul Unit a calculat, în documentul său de poziție privind regulamentul Roma I, 2007, că, pentru a intra pe piața comerțului electronic dintr-un stat membru, o întreprindere trebuie să plătească o sumă de 15 000 de euro care include onorariile ale avocaților, costuri ale traducerilor și costuri legate de punerea în aplicare.

– Pentru Flash Eurobarometru nr. 224, 2008, privind „Atitudinile întreprinderilor față de vânzările transfrontaliere și protecția consumatorilor”, potrivit informațiilor furnizate, un total de 7 282 de directori din 27 de state membre și din Norvegia au fost intervievați în intervalul 30 ianuarie 2008 - 7 februarie 2008. Printre constatările cele mai importante, se numără rezultatele următoare (constatări importante, p. 4):

- trei sferturi dintre comercianții cu amănuntul din UE vând numai pe piețele interne; în plus, întreprinderile cu cele mai mari șanse de a se implica în vânzări cu amănuntul la nivel transfrontalier sunt întreprinderile mijlocii și cele de nivel mediu-mare;
- costurile percepute pentru respectarea diferitelor legi naționale care reglementează tranzacțiile cu consumatorii au fost considerate de 60 % dintre comercianții cu amănuntul ca fiind un obstacol care cauzează îngrijorare;
- s-a constatat mai departe că 46 % dintre comercianții cu amănuntul sunt de acord cu faptul că, dacă dispozițiile legilor care reglementează tranzacțiile cu consumatorii ar fi armonizate în întreaga Uniune, vânzările lor transfrontaliere ar spori. 41 % dintre aceștia au declarat că nivelul de vânzări transfrontaliere nu s-ar modifica. În plus, deși 75 % dintre aceștia nu efectuează, în prezent, vânzări transfrontaliere, numai 41 % declară că nu ar continua să facă acest lucru, dacă reglementările ar fi armonizate.

– dovezile preluate din Comunicarea Comisiei din 22 octombrie 2009 privind comerțul electronic transfrontalier dintre întreprinderi și consumatori în Uniunea Europeană (COM(2009)0557), se bazează, potrivit informațiilor din această comunicare, pe următorul context: persoanele care au participat la test, localizate în toate statele membre, au fost instruite să caute o listă de 100 de produse populare pe internet și să înregistreze prețul total al acestora, toate cheltuielile de livrare și costurile incluse. Au fost comparate ofertele naționale și transfrontaliere, acolo unde au existat. De asemenea, au fost înregistrate date privind disponibilitatea produselor și posibilitatea de a încheia tranzacția. Acestea sunt unele dintre rezultatele obținute:

- Compararea prețurilor: în 13 dintre cele 27 de state membre ale UE (Portugalia, Italia, Slovenia, Spania, Danemarca, România, Letonia, Grecia, Estonia, Finlanda, Ungaria, Cipru, Malta), persoanele care au participat la test au putut găsi o ofertă transfrontalieră cu cel puțin 10 % mai ieftină decât cea mai bună ofertă națională pentru cel puțin jumătate dintre toate produsele căutate, (COM (2009)0557, p. 3);
- Accesul la produse: în cadrul exercițiului descris mai sus, persoanele care au participat la teste în Cipru, Malta și Luxemburg, dar și în Lituania, Letonia, Irlanda, Belgia, Estonia, Portugalia și Finlanda, nu au putut găsi oferte naționale online pentru cel puțin jumătate dintre cele 100 de produse căutate (COM (2009)0557, p. 4);
- Eșecul tranzacțiilor online: în cadrul celor 10 964 de teste transfrontaliere derulate, în medie, numai în 39 % din cazuri a fost posibilă comandarea unui produs într-un magazin online care nu era situat în țara în care se afla consumatorul; 61 % din totalul comenzilor au eșuat fie în urma refuzului comercianților de a livra în țara consumatorului, fie din alte motive.

Raportoarea consideră că aceste date pot justifica faptul că diferențele la nivelul dreptului contractelor descurajează întreprinderile, în special IMM-urile, în ceea ce privește angajarea în activități comerciale transfrontaliere și le împiedică să beneficieze de posibilitățile și câștigurile oferite de piața internă. De asemenea, acestea confirmă faptul că consumatorii sunt dezavantajați datorită alegerii limitate la nivelul produselor, de prețurile mai mari și de calitatea inferioară datorate slabei concurențe transfrontaliere; consumatorilor li se poate chiar refuza accesul la toate ofertele transfrontaliere.

III. Structura raportului

Raportul se articulează în jurul a patru secțiuni: în prima și cea de a doua secțiune, raportul furnizează răspunsuri la întrebările adresate de Comisie în cartea sa verde; în cea de a treia și a patra secțiune, raportul abordează aspecte pe care raportoarea le consideră a fi de o importanță specifică, în special aspecte legate de punerea în practică a unui instrument de drept european al contractelor și chestiuni referitoare la implicarea părților interesate și evaluarea impactului.

Natura juridică a instrumentului de drept european al contractelor

Raportoarea consideră că trebuie favorizată opțiunea înființării unui instrument opțional (IO) pentru dreptul european al contractelor în temeiul unui regulament (opțiunea 4). Aceasta ar putea fi suplimentată cu un „set de instrumente” pentru Comisie și legiuitor (opțiunea 2), care ar trebui puse în aplicare printr-un acord interinstituțional. Raportoarea consideră că un set de instrumente prezintă avantajul unei creări destul de rapide; ar putea fi introdus printr-o abordare treptată și ar putea fi pus mai întâi la dispoziția Comisiei odată cu propunerea legislației pertinente pentru dreptul contractelor și, ulterior, într-o a doua etapă, după încheierea acordului interinstituțional, ar putea fi transmis Parlamentului și Consiliului cu ocazia legiferării în acest domeniu. Viteza cu care un „set de instrumente” ar putea fi elaborat ar asigura un prim test pe teren al elementelor individuale ale CCR și o primă jurisprudență, pregătind, astfel, contextul juridic în temeiul căruia va funcționa un IO.

Raportoarea consideră ca fiind un avantaj evident al IO faptul că acesta va asigura certitudine juridică în temeiul jurisdicției Curții de Justiție, precum și pluralitate lingvistică, de exemplu în comparație cu seturile internaționale de norme, precum Convenția de la Viena asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri (CVIM) sau principiile UNIDROIT privind contractele comerciale internaționale. Raportoarea consideră, în mod special, că este avantajos faptul că un IO va extinde gama de alegeri ale părților și că acesta va prezenta avantaje în cazul în care părțile îl vor percepe ca fiind atractiv și îl vor alege. Dacă nu este ales, nu va crea prejudicii. În continuare, raportoarea este de părere că un mecanism de monitorizare și revizuire va avea o importanță crucială pentru a asigura că IO corespunde nevoilor de pe piață și evoluțiilor economice și juridice.

Domeniul de aplicare a instrumentului

Raportoarea consideră că un IO ar trebui să acopere atât contractele dintre întreprinderi, cât și contractele dintre întreprinderi și consumatori. Aceasta crede că nivelul de protecție a consumatorului ar trebui să fie ridicat pentru a asigura efectele anticipate pe piața internă.

În plus, ea este de părere că un IO ar putea fi disponibil ca instrument cu opțiune de acceptare

atât în situații transfrontaliere, cât și naționale, dar dorește o analiză integrală a modului în care un IO disponibil pentru tranzacții naționale ar putea afecta evoluția dreptului național al contractelor. O astfel de analiză ar putea fi efectuată în cadrul evaluării impactului care va trebui să însoțească propunerea oricărui instrument de drept al contractelor.

Raportoarea ia act de faptul că există opinii prin care se dorește limitarea unui viitor instrument de drept al contractelor la comerțul electronic sau la vânzarea la distanță și recunoaște faptul că astfel de contracte ar reprezenta unul dintre principalele domenii de aplicare a viitorului instrument, dar nu dorește să creeze o diferențiere artificială între tranzacțiile „virtuale”/la distanță și tranzacțiile efectuate față în față și, prin urmare, nu favorizează limitarea domeniului de aplicare a unui IO în acest sens.

În ceea ce privește domeniul de aplicare material al instrumentului, raportoarea consideră că ar trebui să se axeze pe aspectele esențiale ale dreptului contractelor.

În ceea ce privește acoperirea tipurilor specifice de contracte, raportoarea este de părere că dispozițiile privind vânzările de mărfuri merită prioritate, precum și contractele de servicii. În continuare, dorește să reamintească faptul că Parlamentul a subliniat deja, în rezoluția sa din 2 septembrie 2003, că un instrument cu opțiune de acceptare în domeniul contractelor cu consumatorii și al contractelor de asigurări ar trebui să fie o prioritate, și observă avantaje pentru un IO mai ales în ceea ce privește contractele de asigurări la scară mică. În plus, raportoarea este interesată de explorarea oportunităților pe care le poate oferi un IO în ceea ce privește drepturile digitale și proprietatea efectivă, aspecte care au fost ridicate în cadrul dezbaterilor în curs. Pe de altă parte, raportoarea consideră că este nevoie să se definească cu claritate limitele privind tipurile de contracte incluse. De exemplu, ar trebui să fie clar că acele contracte complexe de drept public sau anumite contracte la scară largă în domeniul achizițiilor publice nu intră sub incidența unui IO.

Aplicarea în practică a unui instrument de drept european al contractelor

În această secțiune, raportoarea ridică o serie de chestiuni care par importante pentru aplicarea practică a unui IO.

Mai presus de toate, raportoarea subliniază că simplitatea și disponibilitatea în utilizare ar trebui să fie un obiectiv-cheie. În plus, un IO va trebui luat în considerare în contextul termenilor și condițiilor standard și va fi esențial pentru cei care doresc să folosească IO, în special pentru IMM-uri, ca seturi simple și cuprinzătoare de norme standard să fie puse la dispoziție. Dacă s-ar pune în aplicare un sistem de certificare, acesta ar asigura o mai mare încredere a consumatorului.

În continuare, raportoarea este de părere că ar trebui să se aibă în vedere sinergiile cu SAL și, de asemenea, cu procedura europeană de somație de plată și cu procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă.

În cele din urmă, raportoarea subliniază faptul că IO va deschide posibilități de alegere pentru consumatori.

Implicarea părților interesate, evaluarea impactului

Raportoarea reamintește faptul că implicarea amplă și echilibrată a părților interesate are o importanță crucială. Aceasta recunoaște că metoda actuală de lucru a Comisiei, care implică un grup de experți și un grup de părți interesate, asigură deja participarea părților interesate, dar crede că este important să se sublinieze faptul că procesul nu a ieșit, încă, din etapa de consultare, iar procedura legislativă ca atare nu a început; implicarea părților interesate va fi deosebit de importantă pe durata procedurii legislative, al cărei caracter incluziv și transparent va trebui asigurat prin toate mijloacele disponibile.

În cele din urmă, raportarea subliniază importanța unei evaluări ample și variate a impactului, explorând o gamă largă de opțiuni de politică și axându-se pe chestiuni practice, importante pentru funcționarea unui IO.